Annus XX - Vol. XX 1 Octobris 1928 Num. 10

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

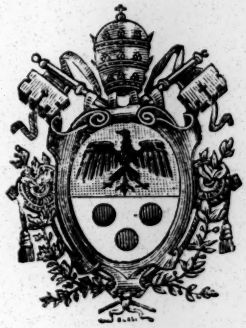

SUMMARIUM

Acta Pii PP. XI: Motu proprio, p. 309 - Litterae Apostolicae, p. 316 - Epistolae, p. 322.

Acta SS. Congregationum: *S. C. Rituum:* I. Matriten. Decretum introductionis causae S. D. Vincentiae M. Lopez Vicuña, p. 328. II. Passavien. Decretum super virtutibus ven. Conradi a Parzham, p. 332. III. Romana seu Ianuen. Decretum super virtutibus ven. Paulae Frassinetti, p. 335.

Diarium Romanae Curiae: Segreteria di Stato - Nomine - Onorificenze. **Maggiordomato:** Nomine - Necrologio, pp. 338-340.

ROMAE

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

M · DCCCC · XXVIII

Directio: Palazzo della Cancelleria — Roma.
Administratio: Libreria Vaticana — Roma.

Pretium annuae subnotationis
Pro Italia, Lib. 20 — Extra Italiam, *L. it.* 35 —
Pretium unius fasciculi, Lib. 3 —

«*Bis fere in mense* (Commentarium) *prodibit ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur*» (Ex *Commentarii Officialis* ratione die 29 Octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. XX, n. 10 - 1 Octobris 1928)

ACTA PII PP. XI

MOTU PROPRIO

PAG.

Quod maxime. - De Pontificiis Institutis Biblico et Orientali cum Athenaeo Gregoriano consociandis. - *30 Septembris 1928.* 309

LITTERAE APOSTOLICAE

I. *Constat apprime.* - Cathedralis ecclesia Cuschensis honoribus Basilicae minoris augetur. - *7 Martii 1928* 316

II. *Exstat in civitate.* - Titulus Basilicae minoris confertur ecclesiae Purificationis B. Mariae Virg. in civitate Mataronensi, dioecesis Barcinonensis. - *3 Aprilis 1928.* 318

III. *In urbe Gedanensi.* - Templum ad Sancti Nicolai, in civitate Gedanensi, Basilicae minoris titulo et honoribus augetur. - *25 Aprilis 1928* 319

IV. *Pragensem Pueri.* - Ecclesia Ordinis Carmelitarum, Arenzani in archidioecesi Ianuensi, Puero Iesu Pragensi sacra, Basilicae minoris honoribus condecoratur. - *6 Maii 1928* 320

EPISTOLAE

I. *Eucharisticis ex omni.* - Ad Em̃um P. D. Bonaventuram tit. S. Caeciliae S. R. E. Presb. Card. Cerretti quem Legatum mittit ad XXIX ex omni Natione conventum Eucharisticum Sydneyi habendum. - *14 Iulii 1928* 322

II. *Traditum est.* - Ad Em̃um P. D. Alexium tit. S. Callisti S. R. E. Card. Ascalesi, Archiepiscopum Neapolitanum, quem Legatum suum mittit ad Conventum e tota Calabria Eucharisticum, Regii habendum. - *10 Augusti 1928* 324

PAG.

III. *Quam nobilissimis.* - Ad Em̃um P. D. Donatum tit. S. Silvestri in Capite S. R. E. Card. Sbarretti, quem Legatum suum mittit ad Concilium Plenarium Picenum, Laureti habendum. - *15 Augusti 1928* . 326

ACTA SS. CONGREGATIONUM

S. CONGREGATIO RITUUM

I. *Matriten.* - Decretum introductionis causae Beatificationis et Canonizationis Servae Dei Vincentiae Mariae Lopez Vicuña, Fundatricis Instituti Filiarum Mariae Immaculatae pro puellis famulatui addictis. - *18 Iulii 1928.* 328

II. *Passavien.* - Decretum super virtutibus in causa Beatificationis et Canonizationis Ven. Servi Dei Fr. Conradi a Parzham, laici professi Ordinis Minorum Cappuccinorum. - *15 Augusti 1928* 332

III. *Romana seu Ianuen.* - Decretum super virtutibus in causa Beatificationis et Canonizationis Ven. Servae Dei Paula Frassinetti Fundatricis Congregationis Sororum a S. Dorothea. - *15 Augusti 1928.* . . 335

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. Segreteria di Stato: *Nomine, Onorificenze.* 338

II. Maggiordomato di Sua Santità: *Nomine* . 340

III. Necrologio 340

	Roma L.	Italia L.	Estero L.
LIBER AD ADNOTANDAS MISSAS, sive celebratas, sive celebrandas. Redactus lingua latina, linteo nigro religatus (nova editio)	9 —	10,50	12 —

Venit Romae apud Administrationem Commentarii Officialis **"Acta Apostolicae Sedis"** (*Libreria Vaticana - Vaticano - Roma*).

Annus XX - Vol. XX 1 Octobris 1928 Num. 10

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XI

MOTU PROPRIO

DE PONTIFICIIS INSTITUTIS BIBLICO ET ORIENTALI CUM ATHENAEO GREGORIANO CONSOCIANDIS.

PIUS PP. XI

Quod maxime erat in votis, quodque paterno memorique studio persequi non destitimus, id laeto animo fere perfectum iam conspicimus: novas dicimus aedes quas in usum Universitatis Nostrae Gregorianae Litteris « Ea inter », die v mensis Maii anno MCMXXIV datis, excitari iussimus, earumque exaedificationem tanti momenti esse duximus, ut primum lapidem illo ipso anno iactum annuo nomismate aureo commemoraverimus.

Aequum enim erat, ut iisdem Litteris significavimus, hoc almae Urbis Athenaeum – quo, iam a quattuor fere saeculis, iuniores clerici ex omnibus paene orbis terrarum partibus [1] cotidie frequentiores confluunt – sedem habere rei munerisque dignitati, discipulorum numero, auctis magisteriis omnino congruentem atque commodioribus doctrinae et studiorum subsidiis rite instructam.

Iamvero, ad fovenda huius Nostrae Academiae incrementa, non modo aptum eius domicilium exstruendum curavimus, verum

[1] Litt. Ap. « Quem in almam », 18 dec. 1923.

etiam, non aliter ac decessores Nostri, ita eam omni ex parte complere cupimus, ut vera, perfecta pleneque ad temporum necessitates accommodata studiorum omnium ecclesiasticorum Universitas evadat.

Quamobrem, postquam diu multumque rem consideravimus, consentaneum Nobis visum est ut duo Instituta Biblicum et Orientale cum Universitate Gregoriana, arctiore quodam vinculo, connectendo copularemus: in quo ipse rerum cursus, ductu quidem decessorum Nostrorum, ad felicem optati Nostri exitum viam quasi muniisse videtur, quandoquidem non sine Dei consilio almae huic Urbi obtigit ut Pontificia studiorum Universitate nobilitaretur quae Apostolicae Sedis et patrocinio digna esset et exspectationi omnino responderet.

Et sane ipsi Athenaei Gregoriani moderatores, cum studiorum tam biblicorum quam orientalium nostris praesertim temporibus et momenta et pericula probe perspicerent, facere non potuerunt quin intelligerent novis necessitatibus per ordinarias exegesis, introductionis, linguarum orientalium scholas satis consultum non esse. Quare iam inde ab anno MDCCCCVIII, auspice quidem f. r. decessore Nostro Pio X, altiorem Sacrae Scripturae tradendae scholam instituerunt, quae ad novam condendam Facultatem viam quodammodo pararet. Verum res tantae erat amplitudinis, tot magisterii et studiorum subsidia postulabat ad disciplinas huiusmodi provehendas simulque praecavenda pericula, quae Fidei ex scholis rationalismo imbutis infectisve imminebant, ut decessores Nostri Institutum aliquod peculiare, quod in sua proxime tutela custodiaque esset condendum censuerint, ita ut « in Urbe Roma altiorum studiorum ad Libros sacros pertinentium haberetur centrum »[1] ubi iuvenes ex aliis Seminariis Urbis et orbis delecti excolerentur qui deinde, « gravitate et sinceritate doctrinae commendati »,[2] divinos Libros sine offensione interpretarentur.

[1] Pius X, Litt. Ap. « Vinea electa », 7 maii 1909.

[2] Pius X, Litt. Ap. « Scripturae Sanctae », 23 febr. 1904.

Itaque s. m. Pius X, quod iam pridem Leo XIII animo cogitarat sed perficere non potuerat, Litteris Apostolicis « Vinea electa » die VII mensis Maii anno MDCCCCIX datis, Pontificium Institutum Biblicum in Urbe aperuit aptissimoque domicilio donavit, iis legibus sapienter illud temperans, quae deinde « quemadmodum vel condicio temporum vel ipse rerum usus et experientia postulasset, ita corrigerentur, perficerentur ». [1]

Haud dissimili ratione, proximus decessor Noster Benedictus XV, cum praesentes Ecclesiae omniumque populorum necessitates perpendisset cuperetque illud maturare ut fieret « unum ovile et unus pastor », eo quidem proposito ut gentes praesertim Orientales ad unitatem Ecclesiae reduceret, Litteris « Orientis catholici » die XV mensis Octobris anno MDCCCCXVII Motu Proprio datis, Pontificium Orientale Institutum in Urbe condere statuit, quod Nos Litteris Apostolicis « Decessor Noster », die XIV mensis Octobris anno MDCCCCXXII editis, Societati Iesu commissum voluimus quemadmodum Pius X Institutum Biblicum eidem Societati commiserat.

In huiusmodi autem studiis cum biblicis tum orientalibus impensius curandis Universitas Gregoriana tradita sibi ab antecessoribus suis navitatis exempla persequitur; novas enim pro temporum ratione Ecclesiaeque necessitatibus scholas evexit, ut satis luculenter comprobat celeberrima illa *Controversiarum* cathedra, quam B. Robertus Bellarmino diu obtinuit atque illustravit: quem quidem Universitatis Gregorianae doctorem in comperto est non solum in novatoribus sed etiam in Orientalibus ad Ecclesiae unitatem reducendis plurimum elaborasse.

Cum igitur duo illa Instituta iam fructuum ubertate vigeant ac floreant, atque praeterea Hierosolymitana domus ad Institutum Biblicum omnino complendum nuper accesserit, ut propositum Nostrum exsequamur, Motu Proprio, de certa scientia ac matura deliberatione Nostra, statuimus atque decernimus Institutum Biblicum et Institutum Orientale cum Nostra Universitate Grego-

[1] Bened. XV, Litt. Ap. « Cum Biblia Sacra », 15 aug. 1916.

riana consociari, et reapse consociamus, ita ut duae illae Facultates cum Facultatibus Gregorianis unam efficiant Pontificiam studiorum ecclesiasticorum Universitatem, ea tamen lege ut utrumque Institutum, Biblicum et Orientale, sui iuris esse pergat ac Nobis dumtaxat Nostrisque successoribus proxime subiiciatur et pareat.

Quanti autem momenti sit huiusmodi consociatio, quamque multas ex ea sperare liceat utilitates, nemo profecto est qui non intelligat; siquidem in hominibus sacri ordinis tam magna requiritur, pro condicione temporum, doctrina atque eruditio, ut singula illa Instituta vel quibusvis adiumentis instructa, nullâ tamen aliorum conspiratione atque ope, id quo Ecclesia spectat, sacrarum scilicet disciplinarum progressionem aeternamque hominum salutem, assequi aut vix aut nullo pacto queant. Et quidem ex ea, quam diximus, coniunctione illud imprimis commodum habebitur, quod doctorum variis disciplinis tradendis facilior crebriorque erit inter se consuetudo communisque labor: facilius quoque iidem, collatis consiliis atque opera, commentaria, ephemerides et libros conscribere atque edere poterunt. Nec minus discipulis, qui unam ex his scholis celebrant, haec consociatio proderit; qui enim in peculiaria quaedam incumbunt studia, iis audire praeterea doctores, qui fundamentales ac generales, quas vocant, disciplinas docent eorumque consiliis iuvari; qui vero in has ipsas incumbunt, easque suo tempore docere parant, si quibus studere se peculiaribus quaestionibus oporteat, iis peritissimum quemque earum rerum doctorem adire licebit. Immo ipsa quoque domus Hierosolymitana omnibus pariter alumnis haud frustra patebit. Quoniam autem studiorum subsidium maximum planeque necessarium est ampla apteque instructa bibliotheca, haud sane mediocre nova consociatio hac quoque de causa afferet emolumentum, quod tres bibliothecae, quamquam loco disiunctae, ita tamen, ad usum quod pertinet, consociari inter se poterunt, ut totius doctrinae ecclesiasticae et disciplinarum affinium quasi unus et completus thesaurus fere evadant. Quos omnes ad libros cum doctoribus tum alumnis, qui ad magisteria

se praeparant, tanto facilior erit aditus si trium bibliothecarum in singulis Institutis terni indices praesto sint: ac sperare licet fore ut tria Instituta, maiore, quam antehac, liberalitate atque sollicitudine operam dare queant bibliothecis singulis, pro sua cuiusque parte, amplificandis.

Quae quidem de ratione, qua tria totius Universitatis quasi membra, ad communem finem conspirare debent, breviter adhuc exposuimus, ea, prout res postulabit, peculiaribus statutis accuratius declarabuntur; at vero placet iam nunc singulorum iura et privilegia confirmare et, quatenus opus sit, complere.

Atque primum, quae Universitati Gregorianae iura ac privilegia Iulius III, Pius IV, Gregorius XIII largiti sunt, Leo XII, post restitutum Societati Iesu Collegium Romanum, confirmavit, Pius IX auxit, Leo XIII amplificavit et confirmavit quaeque Nosmet ab initio Nostri Pontificatus concessimus, ea omnia eidem Universitati Gregorianae, cum duobus Institutis coniunctae, per has Litteras Motu Proprio datas confirmamus ac rata habemus.

Nominatim autem, ut liquido pateat nihil Nobis antiquius esse quam ut dilectae iuventuti incitamenta stimulosque ad studia alacrius prosequenda adiiciamus, Athenaeo Gregoriano iterum et expresse potestatem facimus conferendi omnes academicos gradus in philosophia, theologia et iure canonico – quemadmodum decessorum Nostrorum Nostrisque litteris et decretis statuitur — iis qui sub ductu et obedientia ipsius Athenaei doctorum earum disciplinarum studio vacaverint et, facto periculo, idonei habiti sint.

Quoniam vero iis, qui aut in eadem Universitate Gregoriana aut in aliis urbanis exterisve Athenaeis integrum philosophiae et theologiae curriculum feliciter emensi fuerint, etsi satis ampla harum disciplinarum scientia non deest, desunt tamen, ut eximii evadant magistri vel scriptores, amplior fontium cognitio, investigationis usus frequentior, laboris proprii maior consuetudo, altiora studia — quae « magisterii cursus » appellantur — idcirco cupimus optamusque, ut ad Athenaeum Gregorianum et coniuncta

cum eo Instituta ii mittantur lecti iuvenes qui in Seminariis, praesertim ubi gradus academici conferuntur, doctoris munere functuri praevideantur. Quare Universitati Gregorianae iterum potestatem facimus conferendi titulum *Magistri aggregati* facultatibus philosophiae vel theologiae iis omnibus qui hos cursus frequentaverint, integris condicionibus quae decreto a Sacra Congregatione de Seminariis et Studiorum Universitatibus lato die XXIII mensis Iunii anno MDCCCCXXII, Nostri Pontificatus primo, praescriptae sunt.

Institutum denique « Culturae superioris religiosae » pro laicis viris in Universitate Gregoriana iam inde ab anno MDCCCCXIX feliciter inchoatum et anno MDCCCCXXVII ita amplificatum ut « Actioni Catholicae » efficacius adesset, rursus paterno studio laudamus et approbamus; et sinceros Matris Ecclesiae filios, qui in laicali quoque statu christianum apostolatum exercere cupiunt, hortamur ut scholas, nostris temporibus tam opportunas, quam frequentissimi adeant et doctrina catholica penitus imbui studeant.

Quibus quidem iuribus ac privilegiis usa eamque rationem studiorum secuta quae saeculorum experientiâ comprobata est, Universitas Gregoriana suum rite perrectura est munus efficiendi ut laici et praesertim iuniores clerici ac sacerdotes cum germanam ad mentem Aquinatis doctrinam tum romanos spiritus imbibant.

Ad Institutum deinde Biblicum quod attinet, cum perfecta illa nunc demum ordinatione temperetur quae Apostolicae Sedi in optatis erat, iura omnia ac privilegia quae a decessoribus Nostris et a Nobismet ipsis tributa eidem sunt, ea quidem novare atque adeo complere statuimus. Pontificium igitur Institutum Biblicum, quemadmodum in ipsis Litteris Apostolicis « Vinea electa » quibus condebatur cautum erat, « ab Apostolica Sede immediate dependeat » idemque a Pontificia Commissione Biblica in posterum omnino ne pendeat.

Quae vero Litteris Apostolicis « Biblia Sacra » die XV mensis Augusti anno MDCCCCXVI huic Instituto concessa sunt, cum, pro praesenti eius conditione, complere cupiamus, quo libentius discipuli ad gradus academicos in ipso Instituto per ordinarios cursus

se praeparent, eidem Pontificio Instituto Biblico damus ut iis, qui ibidem studiorum curriculum rite peregerint et, facto scientiae periculo, digni atque idonei iudicati fuerint, usitatos honoris et dignitatis gradus, doctoratum quoque, in scientia biblica conferre possit.

Nec tamen per hanc concessionem Nostram ius et facultas Pontificiae Commissioni Biblicae adimitur conferendi, secundum suas ipsius leges, academicos eiusmodi gradus iis omnibus qui coram ea periculum de re biblica facere voluerint.

Iterare autem hoc loco placet cohortationem illam quam, per Litteras « Bibliorum scientiam » Motu Proprio datas die XXVII mensis Aprilis anno MDCCCCXXIV, de frequentando a suis Instituto Biblico ad Ordinarios locorum Moderatoresque Ordinum et Congregationum religiosarum habuimus.

Praeterea privilegia et iura confirmamus Instituto Nostro Orientali, praesertim gradus academicos in orientalibus studiis conferendi, a decessore Nostro Benedicto XV, Litteris Apostolicis « Quod Nobis » die XXV mensis Septembris anno MDCCCCXX datis, itemque a Nobismet ipsis tributa; nominatim autem quae proxime superioribus Encyclicis « Rerum Orientalium » commendavimus ac statuimus, ea denuo hortamur ac rata habemus, plane confisi Institutum hoc valde profuturum esse ut Orientales ad unitatis centrum quam primum revocentur. Quod est reliquum, dilectissimos eos filios grato prosequimur animo qui Nobis ad consilia haec Nostra exsequenda opportunam opem tulerunt; nec dubitamus quin vel in posterum boni omnes Nos sint adiuturi, ut coepta haec Nostra ad felicem exitum perducantur.

Quaecumque vero hisce Litteris, Motu Proprio datis, statuta a Nobis sunt, ea omnia firma et rata esse iubemus, contrariis quibuslibet non obstantibus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XXX mensis Septembris, in festo Sancti Hieronymi Doctoris Maximi, anno MDCCCCXXVIII, Pontificatus Nostri septimo.

PIUS PP. XI

LITTERAE APOSTOLICAE

I

CATHEDRALIS ECCLESIA CUSCHENSIS HONORIBUS BASILICAE MINORIS AUGETUR.

PIUS PP. XI

Ad perpetuam rei memoriam. — Constat apprime cathedralem sedem Cuschensem in America australi omnibus regionis illius templis vetustate, forma et magnificentia praecellere. Cognitum enim est hanc primam fuisse cathedralem ecclesiam in australibus Americae partibus conditam, et Cuschensem civitatem iam fuisse Yncarum Imperii in Peruvia celeberrimi caput, postea ab Hispanis debellati, et in qua nunc etiam vetusta ac perillustria mirae magnitudinis atque artis monumenta supersunt. Nam simul ac regionem occuparunt Hispani, Cuschensis civitas exstitit primum ac princeps christianae religionis centrum, ex quo deinceps in immensas Americae australis plagas christianum nomen effluxit: atque ita factum est ut haec ipsa civitas digna habita fuerit, quae « Roma Americana » appellata sit. Et re quidem vera anno MDXXXVI pro universo Imperio Peruviano tunc latissime patente, prima in Cuschensi civitate erecta fuit dioecesis, et traditum quoque est, eodem fere tempore Cuschenses cives primam apposuisse manum ad cathedralis illius templi praenobilem fabricam. Etsi vero haud plures post annos Peruviani Regni princeps civitas declarata fuerit Lima eademque civitas totius ecclesiasticae provinciae metropolitica sedes evaserit, attamen cathedralis ecclesia Cuschensis sicuti dioecesis mansit iugiter celeberrima et inter primarias australis Americae ecclesias iure meritoque perhonorificum obtinuit locum. Meminisse etiam iuvat in ea ecclesia primum fuisse Archiepiscopum Limanum sollemniter consecratum. Cuschense autem templum, medio circiter decimo sexto saeculo absolutum, artis vulgo dictae gothicae perinsigne exstat monumentum, structura praenobile et affabre sculptis marmoribus ornatum. Altari principi perampla supereminet tabula, plures referens sacras imagines mira arte coruscantes: opus enim totum ex argento conflatur; et aliis quoque duabus magnificentissimis altaribus cathedralis praefata renidet, quibus praestantissimae sculptae imagines instant, altera Crucifixi Redemptoris, á terraemotibus vulgo appellati, et altera Beatissimae Virginis Mariae Immaculatae tam affabre efformata ut vulgo *la Linda* nuncupetur; has autem Imagines antiqua populus religione prosequitur. Canonicorum cho-

rus, mirabili incisus opere, amatorum humanarum artium admirationem excitat, nec minori splendent cultu tam sacrarium quam ad conciones habendas sacer suggestus; omniaque alia ad templum spectantia supellectilia pretiosa ac ditissima habentur. Pretiosissimis quidem inclusae thecis asservantur in hac aede Sanctorum plurium insignes relliquiae. Capitulum cathedrale antiquissimum et praeclarum, olim maiore canonicorum numero pollens, nunc duodecim constat sacerdotibus praestantissimis, quibus auxilium praebent plures inferiores beneficiarii ac clerici: ibidemque plures reperiuntur piae fidelium societates atque confraternitates, tam numero quam vetustate pariter commendatae, pluribus privilegiis atque indulgentiis ab hac Sancta Sede auctae et locupletatae. Haec animo repetentes, cum venerabilis frater hodiernus Episcopus Cuschensis in Peruvia, communia totius cleri et populi suae dioecesis vota depromens, humillime atque enixe Nos flagitaverit pro ipso templo cathedrali sub titulo B. Mariae Virginis sideribus receptae, titulum et honorem Basilicae, Nos votis annuendum ultro libenterque existimavimus. Quae cum ita sint, collatis consiliis cum venerabilibus fratribus Nostris sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus Sacrorum Rituum Congregationi praepositis, omnibusque rei momentis religiose perpensis, motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris deque apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium tenore perpetuumque in modum ecclesiam cathedralem civitatis ac dioecesis Cuschensis in honorem Beatissimae Virginis Mariae in caelum Assumptae Deo Optimo Maximo dicatam titulo Basilicae minoris una cum privilegiis liturgicis atque honorificentiis, quae iuxta Apostolicas dispositiones huic titulo competunt, cohonestamus atque condecoramus.

Haec statuimus, edicimus, mandamus, decernentes praesentes Litteras Nostras iugiter firmas validas atque efficaces exstare ac permanere suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere; illisque ad quos spectant sive spectare poterunt nunc et in posterum perpetuo suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam secus super his a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus Apostolicis ceterisque in contrarium facientibus quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die VII m. Martii an. MDCCCCXXVIII, Pontificatus Nostri septimo.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

II

TITULUS BASILICAE MINORIS CONFERTUR ECCLESIAE PURIFICATIONIS B. MARIAE VIRG. IN CIVITATE MATARONENSI, DIOECESIS BARCINONENSIS.

PIUS PP. XI

Ad perpetuam rei memoriam. — Exstat in civitate Mataronensi, intra fines dioecesis Barcinonensis, antiquitate, molis amplitudine atque artis operum splendore insignis paroecialis et archipresbyteralis ecclesia titulo Purificationis Virginis Mariae, eo ipso in loco primis Ecclesiae saeculis condita, ubi Sanctae Virgines Iuliana ac Semproniana celeberrimum martyrium fecere. Corpora earundem Sanctarum, ad aram maximam templi ipsius condita, religiosissime asservantur; et quasi caelestes patronas, gratiarumque apud Deum sequestras, ipsas virgines ac martyres colunt fideles tam incolae civitatis quam peregre etiam a longinquis regionibus confluentes. Plures in dicto templo sacrum ministerium exercent ecclesiastici viri; pretiosa refectum est supellectile sacrarium; sollemni pompa ibidem supplicationes habentur: thesaurus indulgentiarum et reliquiarum abundat; neque desunt piae uniones ac sodalitates, quae veluti cohortes auxiliares clerum adiuvant et divini cultus decorem adaugent. Haec animo repetentes, cum dilectus filius Antonius de Palau, praeses consilii civitatis Mataronensis, communia tam municipum quam civium vota depromens, annuente ac suffragante venerabili fratre Iosepho Miralles y Sbert, Episcopo Barcinonensi, Nos enixis precibus rogaverit ut ipsam aedem, nuperrime corrogata fidelium stipe ad pristinum decus restitutam, magnisque impensis instauratam, ad Basilicae dignitatem promovere de Nostra indulgentia velimus, Nos votis his annuendum ultro libenterque existimavimus. Collatis itaque consiliis cum venerabilibus fratribus Nostris Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus Sacrorum Rituum Congregationi praepositis, motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris deque apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium tenore, ecclesiam parochialem et archipresbyteralem Deo sacram in honorem Purificationis Virginis Deiparae civitatis Mataronensis, intra fines dioecesis Barcinonensis, ad titulum atque honorem Basilicae minoris cum privilegiis iuxta morem ac normam vigentem perpetuum in modum evehimus.

Porro haec largimur decernentes praesentes Litteras firmas validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere; illisque ad quos pertinent sive pertinere

poterunt nunc et in posterum perpetuo suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam secus super his a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die III mensis Aprilis anno MDCCCCXXVIII, Pontificatus Nostri septimo.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

III

TEMPLUM AD SANCTI NICOLAI, IN CIVITATE GEDANENSI, BASILICAE MINORIS TITULO ET HONORIBUS AUGETUR.

PIUS PP. XI

Ad perpetuam rei memoriam. — In urbe Gedanensi, quae vulgo «Danzica» appellatur, pulcherrima prostat ad Sancti Nicolai curialis aedes iure meritoque accensenda inter vetustissimas urbis illius ecclesias. Siquidem die XXII Ianuarii mensis anni superioris MDCCCCXXVII ibidem sollemni pompa et magno christiani populi concursu septimum feliciter exeuntem centenum annum celebratum fuisse novimus, ex quo Ordinis Praedicatorum alumnis ecclesia ipsa tradita fuit, quam iam inde ab anno MCLXXXV, uti fertur, Subislaus Pomeraniae princeps condiderat. Constat Dominicianos Fratres, priori deleto templo, eodem in loco hodiernam aedificasse ecclesiam, structura et artis operum magnificentia praenobilem, eandemque a fundamentis surgentem Gulielmum de Modena Apostolicum Legatum anno MCCXXXIX primum consecrasse, et paucos post annos absolutam illam denuo sollemni ritu Cuiaviensem Antistitem dedicasse. Auspicata memorati septimi centenarii occasione, sicuti relatum est ad Nos, ex urbe quidem Berolinensi, plures ad sacra in praedicta ecclesia facienda confluxerunt ex Ordine Praedicatorum sodales; et memorare iuvat hic purpuratum Sanctae Romanae Ecclesiae principem Andream Cardinalem Frühwirth inter illa sollemnia professum esse monasterium Gedanense ad Sancti Nicolai quintum fuisse post Ordinis Dominiciani fundationem, auctoremque fundationis Sanctum Hyacinthum fuisse, quem divus Dominicus, Ordinis conditor, Romae in religiosam suam familiam admiserat. Quo studio quantaque diligentia in Domini vinea adlaboraverint Dominiciani Fratres, sex per saecula, quot uberes inde fructus perceperint, qua fortitudine adversus haereticorum pravitatem religionem catholicam et christiani nominis res vindicaverint, docet historia. Ad nostra usque tempora, etiam post saecu-

larizationis legem anno MDCCCXXXV editam, ecclesia ad Sancti Nicolai clero saeculari concredita et ad paroeciae gradum evecta, magna populi frequentia recolitur; sacra abundat supellectile, insignibus pollet reliquiis et potissimum sedes est inclitae sodalitatis a sanctissimo Rosario, quae fovet atque auget pietatem fidelium erga gratiarum omnium apud Deum sequestrem Virginem Mariam. Haec animo repetentes, cum venerabilis frater Eduardus O'Rourke, Episcopus hodiernus dioecesis Gedanensis, Nos humiliter flagitaverit ut templum ipsum ad Sancti Nicolai, omnibus nominibus dignum, ad titulum et honorem Basilicae minoris provehere dignemur, Nos optatis hisce concedendum ultro libenterque existimavimus. Audito igitur venerabili fratre Nostro Antonio Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Vico Episcopo Portuensi et Sanctae Rufinae, Sacrorum Rituum Congregationi Praefecto, omnibusque rei momentis attente perpensis, motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris, deque apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium vi perpetuumque in modum ecclesiam paroecialem ad Sancti Nicolai episcopi et confessoris in urbe Gedanensi sitam Basilicae minoris titulo cum privilegiis adnexis iuxta morem condecoramus.

Haec volumus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere; illisque ad quos pertinent sive pertinere poterunt nunc et in posterum amplissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus nuper his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter, attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXV mensis Aprilis, anno MDCCCCXXVIII, Pontificatus Nostri septimo.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

IV

ECCLESIA ORDINIS CARMELITARUM, ARENZANI IN ARCHIDIOECESI IANUENSI, PUERO IESU PRAGENSI SACRA, BASILICAE MINORIS HONORIBUS CONDECORATUR.

PIUS PP. XI

Ad perpetuam rei memoriam. — Pragensem Pueri Iesu Imaginem christifideles omnes non modo quidem in Pragensi ecclesia a Carmelitis nuncupata, sed etiam multis aliis in locis, ubique terrarum, colunt et celebrant.

Illud vero piissimum Iesus Infantis simulacrum, vertente saeculo decimo septimo, in sua domo Pragensi primum Carmelitae venerati sunt; at exeunte decimo octavo saeculo, ob nefariam domorum ecclesiarumque regularium suppressionem, Carmelitis e Bohemia pulsis, cultus etiam prodigiosae parvae statuae e Bohemiae finibus ad alias nationes transiit, atque in easdem adeo est dilatatus, ut brevi in Bavaria, in Belgio, in Gallia, in Italia, et, extra quoque Europam, in longinquis usque Americarum, Asiae et Africae terris, cuiuscumque ordinis fideles ad Pragensem Infantem recurrant, illius in egestatibus suis auxilium implorent, illumque sacellis ecclesiisque ubique honorent. Splendidum est autem inter aedificia Pragensi Puero Iesu sacra templum illud, quod Carmelitae Excalceati exaedificandum curarunt in civitate *Arenzano*, intra Liguriae fines, et quod nuper expletum venerabilis frater Episcopus titulo Sinopensis sollemniter consecravit. Arenzani enim Carmelitae Excalceati iam ab anno MDCCCLXXXVIII novum Ordinis sui coenobium erexerant, cui continens erat parvum sacellum, in quo Pragensis Infantis simulacrum publicae christifidelium venerationi proponebatur. Parvam statuam, mox gratiis prodigiisque insignem omnes Liguriae incolae noscunt, qui peregrinantium more ad Arenzani sacellum conferunt, ut a divino Puero precibus et obsecrationibus opem exposcant. At illuc non modo ex tota Liguria et ex finitimis regionibus sed ex ceteris quoque Italiae procul positis civitatibus fideles peregre pieque veniunt, qui dein, beneficiorum grati memoresque, ad digniorem atque ampliorem Puero Iesu sedem erigendam, ob acceptas gratias, largiter continenterque oblationes confluunt. Tantis itaque fidelium votis respondentes, anno tandem MDCCCCIV Carmelitae lapidem fundamenti novi aedificii Sacro Puero Pragensi dicati demittendum curarunt; ac tam rapide postea crevit aedificium ut vix quattuor post annos in exstructo templo Sacrum sollemniter peragi potuerit. Hanc novam sacram aedem eleganti forma conspicuam, mirificis artis operibus mirabilem, eximiis religionis signis ornatam, frequentissimi fideles ad hunc usque diem visitant lustrantque; in eiusdem enim altari principe stat super solium sacra Infantis Pragensis effigies, quam anno MDCCCCXXIV die XXIV Februarii, aureo gemmatoque diademate per decretum Patriarchalis Sacrosanctae Basilicae Vaticanae Capituli, dilectus filius Noster Raphaël Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalis Merry del Val, ipsius Capituli Archipresbyter, sollemni ritu, adstantibus generali Ordinis Carmelitarum Excalceatorum Moderatore, et populo confertissimo, coronavit. Cum propterea dilectus filius Gulielmus a Sancto Alberto, Praepositus generalis Carmelitarum Excalceatorum, una cum Priore coenobii Arenzani ac sodalibus definitorii Ordinis, quo liguris sanctuarii Pragensi Puero dicati decus maxime augeatur, suffragante quoque Ianuensium Archiepiscopo,

Nos supplex rogaverit ut eidem sacrae aedi dignitatem, titulum ac privilegia Basilicae minoris impertiri dignaremur, Nos optatis hisce adnuendum ultro libenterque censuimus. Quare conlatis consiliis cum venerabilibus fratribus Nostris Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus Congregationi Sacrorum Rituum praepositis, motu proprio ac de certa scientia et matura deliberatione Nostris, deque Apostolicae potestatis plenitudine, praesentium Litterarum vi perpetuumque in modum, enunciatum templum Arenzani, Puero Iesu Pragensi dicatum, intra Ianuensis archidioecesis fines, dignitate ac titulo Basilicae minoris honestamus, cum omnibus honoribus, privilegiis, praerogativis, indultis, quae ecclesiis hoc titulo Apostolica auctoritate decoratis de iure vel consuetudine competunt.

Decernentes praesentes Litteras firmas validas, atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque integros effectus iugiter sortiri et obtinere, illisque ad quos pertinent nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Contrariis non obstantibus quibuslibet.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die VI mensis Maii, anno MDCCCCXXVIII, Pontificatus Nostri septimo.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

EPISTOLAE

I

AD EĨUM P. D. BONAVENTURAM TIT. S. CAECILIAE S. R. E. PRESB. CARD. CERRETTI QUEM LEGATUM MITTIT AD XXIX EX OMNI NATIONE CONVENTUM EUCHARISTICUM SYDNEYI HABENDUM.

PIUS PP. XI

Dilecte fili Noster, salutem et apostolicam benedictionem. — Eucharisticis ex omni natione Conventibus habendis ut per Legatum suum Romanus Pontifex intersit, non tam usitatus usque adhuc mos quam rei gravitas et amplitudo postulat; siquidem in ordinario cursu rerum quae ad nomen catholicum pertinent, nihil est quod hominum multitudines percellat commoveatque acrius, nihil quo plures aut alieni ad Christum sequendum allectos se abreptosque sentiant, aut domestici ad perfectius christianae vitae institutum frequentioremque sacrae Synaxis perceptionem excitentur. Cum igitur, in proximum mensem Septembrem indictus, apparetur undetrice-

simus eiusmodi Conventus Sydneyi in urbe Australiae florentissima agendus, te, dilecte fili Noster, quemadmodum nuntiari antea iussimus, Legatum Nostrum deligimus, qui, Nostram gerens personam, sollemnibus inibi sacris coetuumque disceptationibus praesideas. Facile autem intellegitur cur tale tibi munus committere maluerimus. Cum enim eam de te opinionem exspectationemque commovisses, ut in dissitas Australiae regiones primus Apostolicae Sedis Delegatus mittereris, non modo Episcoporum et fidelium arcte tibi devinxisti animos, sed etiam, te auspice, haud mediocres illic catholica religio processus habuit: ut dubitare nequaquam liceat, quin te, in sedem olim tuam, etsi ad tempus, cum romanae purpurae maiestate redeuntem, omnes e clero populoque in magnam effusi laetitiam excepturi sint. Nec minus apud Nos potuit valuitque illa tua – quam, civis ut es Urbevetanus, videris a maioribus veluti hereditate accepisse – in Augustum Sacramentum pietas: ad quod quidem adorandum nocturnas vigilias, hac Alma in Urbe ab ecclesiasticis laicisque viris certo quodam ordine agi solitas, sic participare consuevisti, ut ceteris in exemplum praeire videaris. Scimus, in Sydneyensi Conventu Eucharistiae Sanctissimae cultui cultum Deiparae Virginis adiectum iri, cum in sacrorum perfunctione sollemnium, tum praesertim in coetibus celebrandis. Est enim inter alia propositum, ut, per accurata disceptantium oratorumque studia, quae Virgini Mariae cum Eucharistia intercedunt rationes, clariore in luce collocentur; de quibus in ipsa Ecclesiae liturgia et in Patrum sanctorumque hominum scriptis haud pauca reperire licet. E qua quidem tractatione rei hoc feliciter sequetur commodi, ut, quotquot aderunt Conventui fideles, ii e caritate Christi ad caritatem Virginis exardescant, evangelicam mulierem quodammodo imitantes, quae, in loquentis Iesu admirationem rapta, facere non potuit, quin cum Filii gloria gloriam Matris consociaret, in vocem illam erumpens: « Beatus venter qui te portavit et ubera quae suxisti ». Equidem perlibenter vidimus, Eucharisticas congressiones hoc vertente anno habitas, cum in coniuncta utriusque praedicatione congruerint, Sydneyensi Conventui viam quasi muniisse; quas inter, memoratu dignam illam putamus dioecesanam numero octavam, heic, sub oculis paene Nostris, nuperrime actam, septem illis, quae antecesserant, sane praestantiorem ob popularis pietatis aestum: quae, cum Christum sub Eucharisticis velis latentem et Liberianam simul Virginem spectaret, eodem, quo congressionis ipsius moderatores oratoresque, teneri ac duci spiritu visa est. At vero quid a carissimis Australiae filiis non sperandum? Quae quantaeque pietatis significationes? Quam praeclari spiritualis laetitiae uberiorisque sanctimoniae fructus? Nuntii quidem Nobis tantae rei, vixdum peractae, non deerunt; sed pleniorem ipsius narrationem, quemadmodum successerit, abs te, dilecte fili Noster, – ut

aequum est – praestolabimur. Ac libet iam nunc cogitatione praecipere singularia obsequii observantiaeque testimonia, quibus Christi Iesu Vicarium in suo Legato fideles Australiae prosequentur, sed multo magis summos amplissimosque honores, quos Augusto Sacramento, terra marique, deferent. In quo Aeterni Patris admiramur consilium, qui gloriam reverentiamque Unigenito Filio suo debitam eo studiosius ibi quaerat, ubi plus is « humiliavit semetipsum », et sunt audacius ab incruenta eius immolatione prohibiti « dispensatores mysteriorum » eius. Constat enim, sacerdotem ex Hibernia Flynn, qui primus e clero ad Sydneyenses oras anno MDCCCXVII appulisset, illinc paulo post abire coactum, in paupere cuiusdam catholici hominis domo perlitasse, et sacras ibidem species, in humili tabernaculo clausas, eidem, in fidelium solacium, custodiendas reliquisse, dum alicui missionali liber ad eam civitatem daretur aditus: quae rerum condicio cum satis diu permaneret, Eucharistiae illic quasi prodigialiter asservatae nullos constitisse honores, nisi ab iis catholicis occulte delatos, qui primi – iidemque haud ita multi – sedem ibi suam collocaverant. – Utinam amantissimus Iesus, cum per undas pulcherrimi eius portus navigio vehetur – ut olim per mare Tiberiadis in Petri navicula ferebatur – hominum, quos pretioso suo redemit Sanguine, universitati benedicat; utinam iubeat optatissimum illum cito illucescere diem, quo die imperium ipsius suum ab omnibus agnoscatur accipiaturque hominibus, et almum pacis donum ubique gentium restituatur ac floreat. – Caelestium interea munerum auspicem paternaeque benevolentiae Nostrae testem, tibi, dilecte fili Noster, Episcopis, clero populoque Australiae catholico, iis denique omnibus qui Sydneyum, Conventus causâ, coituri sunt, apostolicam benedictionem ex animo impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XIV mensis Iulii anno MDCCCCXXVIII, Pontificatus Nostri septimo.

PIUS PP. XI

II

AD EM̃UM P. D. ALEXIUM TIT. S. CALLISTI S. R. E. CARD. ASCALESI, ARCHIEPISCOPUM NEAPOLITANUM, QUEM LEGATUM SUUM MITTIT AD CONVENTUM E TOTA CALABRIA EUCHARISTICUM, REGII HABENDUM.

PIUS PP. XI

Dilecte fili Noster, salutem et apostolicam benedictionem. — Traditum est, Regii in urbe Calabriae vetustissima Paulum Apostolum, cum cives per evangelicae veritatis praedicationem Christo peperisset, novae Ecclesiae

regundae Stephanum e Bithynia, discipulum suum, episcopum praefecisse; propagatâ autem deinceps in omnem Calabriam Christi doctrinâ, erectas alias passim episcopales sedes Reginae sedi tamquam metropolitanae paruisse, quae compluribus Pastoribus sanctitate vitae, doctrina rerumque gestarum gloria tam inlustribus floruit, ut ex iis duo, remotiore Ecclesiae aetate digni habiti sint, qui ad Petri Cathedram, alius post alium, adscenderent, et, post obitum, sanctorum caelitum honoribus colerentur. Quodsi Regini cives urbem suam, recenti terrae motu omnino disiectam, iam nunc totam, excitatis integro aedibus, revixisse, quasi e cineribus corpus, summopere laetantur, mirum qua ipsi communis effusione laetitiae cathedralis templi, quod denuo aedificari nuper desitum est, consecrationi aderunt. O quam libenter, cum illuc ingredientur, sacellum Eucharistiae sanctissimae asservandae invisent, ita restitutum, ut sit iis ipsis obductum marmoribus, quibus vetus illud terrae motu eversum pietas maiorum suorum ornaverat. O quam singulari pietatis caritatisque aestu cernent iidem proxime, per augustum Sacramentum, pompâ vectum magnificentissimâ, novam lustrari urbem eiusque initiis benedici. Etenim, dilecte fili Noster, non ignoras, Conventum e Calabria universa Eucharisticum, prioribus proximi mensis diebus, Regii habitum iri: unde futurum, ut fortis ille generosusque populus et fidem a Paulo illuc inductam teneant constantius et divini amoris igne cotidie acriore inflammentur. Quamquam eucharistica eos ardere pietate, explorata res est, quandoquidem haud ita pridem conspicere Calabros licuit ex utroque sexu bene multos, de se, prompto liberalique animo, anulos, inaures, ornamenta quaevis detrahentes, ut nonnihil auri conferrent, unde tria affabre effingerentur vasa – ut reapse factum est – quae ad Eucharistiam in praecipuis eorum dierum ritibus conficiendam, ministrandam per viasque urbis ducendam usui essent. Conventui igitur Regii eucharistico, cuius ex actione divinae caritatis incrementa uberrimamque spiritualium fructuum copiam dilectos ex ea regione filios non tam prospicimus quam pro certo habemus percepturos fore, cum aequum atque utile videatur, Romani Pontificis Legatum interesse, placet te, dilecte fili Noster, ad Nostram personam in tota illa sollemnium sacrorum coetuumque celebratione sustinendam harum fide Litterarum vocare. Itaque te, dilecte fili Noster, Legatum Nostrum deligimus ac renuntiamus, qui Conventui e Calabria omni Eucharistico, nomine Nostro ac Nostra auctoritate, praesideas. Probe equidem novimus, frequentissimam hac occasione Praesulum coronam tibi non defore, cum Archiepiscopi et Episcopi ex ea regione omnes, ex reliqua inferiore Italia plerique coituri Regium sint: ex quo fiet profecto, ut clerus populique multitudo in deferendis augusto Sacramento honoribus exempla, quae sequatur, proposita habeat ante oculos altissima.

Caelestium interea munerum auspicem paternaeque benevolentiae Nostrae testem, tibi, dilecte fili Noster, et omnibus ex episcopatu, e clero et populo, quotquot Regium convenient, apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die x mensis Augusti anno MDCCCCXXVIII, Pontificatus Nostri septimo.

PIUS PP. XI

III

AD EM̃UM P. D. DONATUM TIT. S. SILVESTRI IN CAPITE S. R. E. CARD. SBARRETTI, QUEM LEGATUM SUUM MITTIT AD CONCILIUM PLENARIUM PICENUM, LAURETI HABENDUM.

PIUS PP. XI

Dilecte fili Noster, salutem et apostolicam benedictionem. — Quam nobilissimis hymnis, in sacram liturgiam inductis, immortalis memoriae decessor Noster Leo XIII cecinit extulitque Nazarenam domum, mirificis Sacrae Familiae illustratam domesticarum virtutum exemplis, eam ipsam Piceni se in suis habere finibus, prodigialiter translatam, sic gaudent ac gloriantur, ut Lauretanam Virginem sibi propriam ac peculiarem Patronam pietate haud mediocri colant ac venerentur. Quare nihil mirum si sacrorum Antistites, quotquot ad Picenas Ecclesias regundas ab Apostolica hac Sede mittuntur, non ante gubernationis suae initium facere consueverunt quam, pio demissoque animo, privatim Aedem inviserint sanctissimam ibique litarint, Virginis patrocinio se suamque dioecesim commendando; nihil mirum, si, quotiescumque adesse sibi videtur opportunitas cum ceteris eius regionis Episcopis de populi sui necessitatibus disceptandi communiter, iidem urbem tam singulari ornatam privilegio, deligant, quo coetus suos auspicato habituri conveniant. Res, haud dissimilis quidem, at multo gravior utiliorque, Laureti, Nobis perlibenter probantibus, paulo post proximi mensis initium agetur: per id enim temporis in Concilium plenarium coire, Archiepiscopis et Episcopis omnibus e Picena regione deliberatum est. Quae autem sit eiusmodi Conventus, ut diximus, gravitas, quos inde liceat exspectare fructus, non est, dilecte fili Noster, cur multis explicemus; ipsemet, qui provehendae catechesi et cleri populique disciplinae auctoritate Nostra praees, optime sane intelleges. Etenim quo pacto aut errores, si qui in Picenis sunt, praesertim populo christianâ doctrinâ interius imbuendo, amoveantur, aut legum observatio ecclesiasticarum, quae sit forte remis-

sior, redintegretur, aut nonnulla ad mores ac tempora accommodentur, aut spiritualis vitae necessitatibus plenius consulatur, nonne collatis tot Praesulum consiliis, facilius id omne aptiusque definietur? Verum ne quo, quantum fieri potest, humanae sapientiae adminiculo venerabiles ii fratres carere se sentiant, te, dilecte fili Noster, Legatum Nostrum deligimus, qui Concilio Piceno plenario nomine Nostro praesis eiusque labores ad laetissimum exitum dirigas. Quem quidem exitum defuturum non esse, vehementer confidimus: vobis enim apud Mariale sanctuarium in orbe terrarum praecipuum congregatis, fieri non potest quin Christus Iesus – Aeterni Patris Sapientia, – qui in humili Lauretana domo se ad humani generis redemptionem paravit, a Beatissima Matre sua rogatus, mentes vestras ad utilissima quaeque decernenda collustret. Cuius quidem divini muneris auspicem paternaeque caritatis Nostrae testem, tibi, dilecte fili Noster, et Patribus Concilii Piceni universis apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XV mensis Augusti, in festo Assumptionis B. Mariae Virginis, anno MDCCCCXXVIII, Pontificatus Nostri septimo.

PIUS PP. XI

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I

MATRITEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS SERVAE DEI VINCENTIAE MARIAE LOPEZ VICUÑA, FUNDATRICIS INSTITUTI FILIARUM MARIAE IMMACULATAE PRO PUELLIS FAMULATUI ADDICTIS.

SUPER DUBIO

An sit signanda Commissio introductionis Causae, in casu et ad effectum de quo agitur?

In Hispaniae Regno catholica et operosa fide conspicuo, sanctisque viris ac feminis glorioso, atque in eius urbe principe quae concivem suum ac patronum ferventi devotione colit sanctum Isidorum Agricolam, Matriti nempe, pie defuncta et deposita, virtutum operumque fama et exemplo adhuc vivens et loquens, speciosa exhibetur humilis hispana virgo Vincentia Maria Lopez Vicuña. Hanc ancillam suam e devoto ac femineo sexu elegit Deus ac praeelegit, suffragante Deipara Virgine Immaculata, ad opus, familiis christianis valde utile et acceptum, sodalitatis religiosae instituendae sub titulo Filiarum Mariae Immaculatae pro puellis famulatui addictis. Iuvat interim ad rem et causam praesentem aliquid de vita et gestis huius Servae Dei breviter innuere. In oppido *Cascante*, Tirasonensis dioecesis, a coniugibus Iosepho Maria Lopez Jimenez et Nicolao Vicuña Garcia, nobilitate ac religione claris, die 22 Martii anno 1847, in lucem orta est Dei famula cui postridie in lavacro regenerationis imposita fuere nomina Vincentia Maria. Sub custodia et institutione parentum, puellula corporis venustati iungebat quosdam sensus et affectus mentis et cordis in Deum sacrasque imagines una cum studio benefaciendi parvulis. – Septennis Matritim deducta est apud dominam Eulaliam, amitam suam, quae cum fratre Emmanuele cooptata fuerat in piam sodalitatem a doctrina christiana, cuius praecipuus finis erat opera misericordiae corporalis et spiritualis exercere, praesertim erga infirmos Hospitalis generalis. Ibi potuit ipsa noscere miserandam conditionem puellarum quae in privatis

domibus servitio destinatae, statim ac aegrotarent, in nosocomio receptae atque sanitati restitutae et dimissae, per vias quasi errantes et mendicantes pluribus periculis animae et corporis expositae reperiebantur. Hisce adiunctis et periculis consideratis, Eulalia, die 8 Decembris anno 1853, Beatissimae Virgini Mariae Immaculatae promisit atque obtulit operam, bona seque ipsam pro illis ancillulis; eademque die domum in via *Luciente* conduxit, ubi tres lectulos posuit, tresque ancillas excepit ad nobilem finem sibi propositum, earum conditioni christiana caritate sublevandae. Haec domuncula exstitit veluti semen a Deo benedictum et fructiferum crescentis operis. Eulalia, divinae Providentiae et Mariae Immaculatae auxilio confisa, neptem Vincentiam Mariam ad rem aptam et aestimatam, in suam cooperatricem adsciscere voluit. Haec autem piis exercitationibus et Sacramentorum frequentia magis in dies mente et corpore ita succrevit, ut Iesu Christo crucifixo tota consecrata et Deiparae Immaculatae integre devota, modestiae et castimoniae fidelissima custos oblatas sibi nuptias etiam nobiles, divites et optimas constanter renuerit brevi ac prompto responso: « Ne regi quidem neque sancto nubam ». Nec mirum si anno 1866, exacto pio exercitio in honorem divinae Matris, mense Maio, aetate florente, de consensu sui confessarii P. Medrano S. I., castitatis votum emiserit et ad multiplicem pietatis et apostolatus formam se dicaverit. Praeter enim sodalitates quibus dederat nomen et operam, nempe Ss. Rosarii, Filiarum Mariae, Ss. Cordis Iesu, Vigiliae ad Ssmum Sacramentum et sacrarum Missionum, angelica quadam caritate bona corporalia et spiritualia pauperum, egenorum atque infirmorum curabat visitatione, oblatione et exhortatione; iam experta et probata divinae misericordiae ancilla et discipula erga ancillulas domunculae suae. Anno aetatis vigesimo primo decurrente, dum adire soleret conventum Matritensem Visitationis, ad spiritualem animi profectum atque in eo ad sacrum velum suscipiendum se inclinatam ostenderet, amita Eulalia, patruus Emmanuel et ipse confessarius nitebantur eam suadere ut operi domunculae regendo et amplificando iuxta viam suam, continuata sedulitate et virtute operam navaret. Anceps in hoc bivio atque intimo ac diutino turbata certamine Vincentia Maria assiduis precibus bonisque operibus quaerebat, ut supernum lumen providumque consilium sibi pateret. Nec humili et oranti virgini defuit succursus divinae Clementiae et patrocinium Virginis Immaculatae, in spirituali recessu apud religiosas Visitationis ad hunc finem suscepto die 4 Maii an. 1868. Lux nova cunctas animi nubes et anxietates dissipavit et effulsit, eiusque auribus vox quaedam arcana resonare visa est: « Tibi derelictus est pauper, orphano tu eris adiutor ». Tunc binae sententiae aliquantum discrepantes in unam sententiam compositae sunt; et Insti-

tutum quod in domuncula ancillarum erat veluti in cunabulis novae familiae religiosae, deinceps felici progressu auctum, amplificatum et propagatum cum Apostolicae Sedis laude et approbatione floruit et florescit sub titulo « Filiarum Mariae Immaculatae pro puellis famulatui addictis ». Sedes nascentis Instituti religiosi in novam conductam domum translata die 7 Iunii eiusdem anni, ibique sacello rite erecto per Breve Apostolicum, P. Medrano sacrum litavit, adstantibus plusquam centum ancillis, ipsa Vincentia Maria cantu et cymbalo personante in laudem Dei et sacrosancti mysterii. Haec autem, quum non posset a parentibus consensum obtinere pro sua vocatione religiosa, in paternam domum redire coacta est; donec Vincentia Maria gravi morbo correpta, parentes audita medici sententia aquam oppidi noxiam esse filiae curationi, veniam illi dederunt redeundi Matritim, dummodo tempore aestivo oppidum peteret ad eos invisendos, qui tamen postea et ipsi Matriti domicilium proprium habuerunt. Itaque Dei Famula denuo praeesse potuit operi suo, illudque fovere, augere et anno 1875 etiam appositis regulis munire, tum pro sororibus sodalibus, tum pro ancillis intra vel extra domum religiosam degentibus. Sodales post biennium tyrocinii, formationem spiritualem atque probatas habilitates, ad tria vota religiosa rite admittuntur. Ancillae vero honestae et laboriosae gratuito hospitio receptae, ad congruam pietatem, ad muliebres artes et ad officia domestica erudiuntur. Servientes demum, in privatis domibus degentes consilia, monita et subsidia per sorores sodales et matronas inspectrices suscipiunt, ut recte agant, dominis subiiciantur, diebus festis Missae aliisque functionibus adsistant, doctrina christiana instruantur et bene dispositae ad Sacramenta accedant. Die 11 Iunii in Festo Ssmae Trinitatis anno 1876 Rmus Dñus Cyriacus Maria Sancha y Hervas, Episcopus auxiliaris Archiepiscopi Toletani, admirator operis Servae Dei quod e simplici consociatione in religiosum Institutum convertere sategerat, ab ipso Archiepiscopo delegatus benedictionem et impositionem habitus religiosi solemni caeremonia peregit super tres sorores Vincentiam Mariam, dominam Pilar de los Rios, viduam, et Patrocinium de Pagos adolescentulam. Aliae duae, Dña Eulalia et Emerentiana, licet admissae, habitum recipere non potuerunt, quia impeditae, illa aegritudine, haec senectute. Die 16 Iulii, in commemoratione B. M. V. de Monte Carmelo, fundatrix eiusque duae sociae privata vota emiserunt, dum velum benedictum fuit impositum sex postulantibus quae, subsequenti Festo Assumptionis ipsius Deiparae, religionis habitum receperunt, – ex his soror Teresia Orti, post Fundatricis obitum, superiorissa generalis electa et confirmata fuit – et tunc sodales religiosae antiphonam *Salve Regina* canentes, prima vice clausuram ingressae sunt. Institutum deinde in ampliorem domum, pio-

rum stipe emptam, transtulit collegium, sororum et ancillarum, conditis aliis domibus in variis dioecesibus: unde meruit obtinere ab Apostolica Sede decretum laudis anno 1888, atque ita aditus patuit Pontificiae approbationi constitutionum. – Vincentia Maria quae a P. Victorio Medrano S. I. speculum et normam vitae religiosae acceperat et observabat; ab illius successore P. Hildago, S. I. qui prius Servae Dei et postea totius communitatis exstitit pater spiritualis ab anno 1875 usque ad annum 1912, et biographiam Servae Dei exaravit, nova documenta pietatis et perfectionis religiosae hausit largius, et ad exemplum sanctae Teresiae a Iesu, votum emisit et adimplevit efficiendi semper quidquid perfectius esse intelligeret, ipso Patre hoc testante. Tandem Dei famula laboribus non minus quam morbis fracta, sodalium et ancillarum optima mater, virtutibus et meritis dives, Sacramentis Ecclesiae refecta et roborata, audita ex Evangelio lectione Passionis Domini, quatuor et quadraginta aetatis annos agens Matriti in pace quievit, die 26 Decembris anno 1890. Funere solemniter peracto, cadaver magno populi concursu et devotione in coemeterio S. Iusti die 1 Ianuarii 1891 humatum fuit. Triennio post in principem Instituti domum Matritensem in via *Fuencarral* translatum, primo in vetere dein in nova capella, apposito sepulcro et piorum fidelium visitatione, honoratur. Fama sanctitatis in vita et post obitum Servae Dei magis clara et diffusa, una cum suo Instituto Filiarum Mariae Immaculatae, in pluribus civitatibus et locis Europae et Americae atque in hac ipsa alma urbe, viam aperuit inquisitionibus informativis Matritensi, Valentinae et Barcinonensi super ea conditis, absolutis et ad Sacram Rituum Congregationem transmissis. Quum vero, ex decreto S. R. C. 28 Maii 1924 super revisione scriptorum Servae Dei, nihil obstet quominus ad ulteriora procedatur et omnia ad rem in promptu sint, instante Rmo Dño Carmelo Blay, Procuratore Pontificii Conlegii Hispani in Urbe et huius Causae legitimo postulatore, vota quoque fervida depromente totius Instituti Filiarum Mariae Immaculatae pro puellis famulatui addictis, attentisque amplissimis Litteris postulatoriis S. M. Alfonsi XIII, Regis Hispaniae, atque plurium Emorum S. R. E. Cardinalium, Rmorum Archiepiscoporum et Episcoporum necnon Capitulorum, parochorum, ac religiosorum utriusque sexus, aliorumque virorum ac mulierum civili dignitate vel nobilitate praestantium, Emus ac Rmus Dñus Antonius Cardinalis Vico, Episcopus Portuen. et S. Rufinae, eiusdem Causae Relator seu Ponens, in Ordinariis Sacrorum Rituum Congregationis comitiis subsignata die ad Vaticanas aedes coadunatis, sequens dubium discutiendum proposuit: *An sit signanda Commissio introductionis Causae, in casu et ad effectum de quo agitur?* Et Emi ac Rmi Patres sacris tuendis ritibus praepositi, post relationem ipsius Emi

Ponentis, audito etiam voce ac scripto R. P. D. Carolo Salotti, Fidei promotore generali, omnibus sedulo perpensis rescribere censuerunt: *Affirmative, seu signandam esse Commissionem Introductionis Causae si Sanctissimo placuerit.* Die 17 Iulii 1928.

Facta postmodum de his Sanctissimo Domino nostro Pio Papae XI per R. P. D. Carolum Salotti, Fidei promotorem generalem relatione, Sanctitas Sua rescriptum Sacrae Rituum Congregationis ratum habens, propria manu signare dignata est Commissionem Introductionis Causae beatificationis et canonizationis Servae Dei Vincentiae Mariae Lopez Vicuña, Fundatricis Instituti Filiarum Mariae Immaculatae pro puellis famulatui addictis. Die 18 Iulii 1928.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Angelus Mariani, *Secretarius.*

II

PASSAVIEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VEN. SERVI DEI FR. CONRADI A PARZHAM LAICI PROFESSI ORDINIS MINORUM CAPPUCCINORUM.

Super dubio

An constet de Virtutibus theologalibus Fide, Spe et Caritate in Deum ac proximum, nec non de cardinalibus Prudentia, Iustitia, Fortitudine, Temperantia earumque adnexis, in gradu heroico, in casu et ad effectum de quo agitur?

In tanto ac pertinaci studio, quo cuiusvis ordinis gentes fastum, honores et saeculi illecebras prosequuntur et anquirunt, in iisque suas delicias ponunt, nihil opportunius ac salubrius opponi potest quam virorum exempla, qui honesto loco nati saeculi oblectamenta et familiae commoditates despicientes durum et asperum vitae genus amplectuntur, et in humilitate ac paupertate degentes quid sit vitandum et quid agendum praeclare ostendunt, ut caritas Christi animas nostras perfectionis vinculo laetificet Deoque dilectas efficiat. Huiusmodi virorum quovis tempore copia non defuit, ex castris nostris profecta, in quibus se abscondere et ad evangeli-

cae legis praecepta se conformare studuerunt, nihil habentes et nihil praeter caelestia in cordibus suis concupiscentes.

Conspicuum inter recentiores locum tenet Fr. Conradus a Parzham, qui praeclarum exemplum praebet, quod mollis et ambitiosae aetatis nostrae licentiam acriter exprobat. Ortus in rurali praedio *Venus* nuncupato apud Parzham, intra dioeceseos Passaviensis ambitum, parentesque nactus mediocriter bonis fortunae sed uberius christiana religione instructos, facile ab eisdem optimam disciplinam didicit, atque in paterna domo pueritiam et adolescentiam nitide exegit. Ad solitudinem pronus, aequalium societatem vitare studebat, deliciasque suas reperiebat in oratione, praesertim in templo, sibi aliquot saepe adsciscens socios, quos fervore animique candore nedum alliciebat, sed et ad Dei amorem rapiebat.

Parentibus amantissimis orbatus, quum iam tricesimum primum aetatis annum attigisset, rerum humanarum caducitatem magis magisque recogitans, se totum Deo mancipare decrevit, Eumque tamquam partem hereditatis suae deligere. Egenis itaque et pauperibus patrimonialia bona distribuit, omnemque vitam suam conformare constituit illi Christi Domini documento: *Si quis vult post me venire, abneget semetipsum, tollat crucem suam et sequatur me* (Matth., XVI, 24), scilicet statuit in absoluta sui abnegatione sanctitatis auctorem et magistrum sequi. Quam ob rem inter Fratres Capulatos cooptari voluit, eamque evangelicae asperitatis disciplinam, quam iidem colunt, ita est prosecutus, ut veluti perfectionis exemplar absolutissimum eluceret et haberetur ab omnibus. Exacto laudabiliter tyrocinii tempore, cum seraphico spiritu se egregie imbutum probasset, laboriosum ac periculis non expers illico sibi demandatum suscepit ianitoris munus in conventu a S. Anna appellatum, qui princeps erat in Bavarica provincia. Exstat in ecclesia coenobio adnexa Virginis Deiparae imago, quam veneraturi adeunt frequenter christifideles etiam turmatim ex Germania et Austria, omnesque coenobium ingrediuntur ut suis necessitatibus prospiciant. Caritate et patientia cunctos Dei Famulus excipiebat, omnes solari opemque, uti poterat, egentibus suppeditare in deliciis habebat, ac neminem dimittebat umquam, cuius iustae petitioni non adhaesisset, liberalem magis erga peregrinos quam asperum sese exhibendi cupidus.

Quadraginta annorum spatio ianitoris munus retinuit, verbo et exemplo virtutis heroicae specimina praebens, adeo ut boni et sancti ostiarii sibi laudem comparaverit, suumque nomen immortalitati tradiderit. Morbo et laboribus confectus vix mortem sibi instare percepit, omnibus Ecclesiae solatiis muniri voluit, atque ad extremam horam se pientissime paravit. Ad eius funebria fidelium turba ultro confluxit, quae demortui sanctitatem una voce extollebat et praedicabat. Quae fama ad inquisitionem Ordinarii

auctoritate adornandam incitamentum praebuit, brevique, quum nullae adessent difficultates quae postulantium animos haerentes detinerent, ceterae omnes iudiciales formulae adimpletae sunt, atque, signata die vicesima mensis Maii anno millesimo nongentesimo vicesimo quarto Commissione introductionis Causae, post triennium cuncta praesto fuere quae ad quaestionem de virtutibus in specie parata sint oportet. Itaque superiore anno millesimo nongentesimo vicesimo septimo locum habuit in aedibus Reverendissimi Cardinalis Andreae Frühwirth, causae Relatoris, Antepraeparatorius Coetus, ac decem post menses habitus est Coetus Praeparatorius in aula Congregationum Palatii Apostolici Vaticani. Novissime vero, die nimirum vicesima quarta superioris mensis Iulii coactus est universus suffragatorum coetus coram Sanctissimo Domino nostro Pio Papa XI, atque proposito dubio a memorato causae Ponente, utrum constet de virtutibus heroicis Fr. Conradi a Parzham, omnes qui interfuerant affirmativa suffragatione de re constare responderunt; Beatissimus vero Pater sententiam suam decretoriam differre censuit, precesque fieri commendavit pro exposcenda caelestis luminis pleniore claritate.

Quum vero mentem suam pandere statuisset, hodiernam diem, ob solemnia Virginis Mariae in caelum receptae faustissimam designavit; eapropter acciri voluit Reverendissimos Cardinales Antonium Vico, Episcopum Portuen. et S. Rufinae, sacraeque Rituum Congregationi Praefectum, et Andream Frühwirth, Causae Ponentem; itemque R. P. Carolum Salotti, S. Fidei promotorem generalem, meque infrascriptum a secretis, atque, sacra Hostia fervide oblata, ad hanc nobiliorem aulam accessit solioque pontificio assidens solemniter sanxit: *Constare de Virtutibus theologalibus Fide, Spe et Caritate in Deum ac proximum, nec non de cardinalibus Prudentia, Iustitia, Fortitudine, Temperantia earumque adnexis Ven. Servi Dei Fratris Conradi a Parzham, in gradu heroico, in casu et ad effectum de quo agitur.* Hoc decretum publici iuris fieri et in acta Sacrorum Rituum Congregationis referri iussit, decimo octavo Kalendas Septembris anno millesimo nongentesimo vicesimo octavo.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Angelus Mariani, *S. R. C. Secretarius.*

III

ROMANA seu IANUEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VEN. SERVAE DEI PAULA FRASSINETTI FUNDATRICIS CONGREGATIONIS SORORUM A S. DOROTHEA.

SUPER DUBIO

An constet de Virtutibus theologalibus Fide, Spe et Caritate in Deum ac proximum, nec non de cardinalibus Prudentia, Iustitia, Fortitudine, Temperantia earumque adnexis, in gradu heroico, in casu et ad effectum, de quo agitur?

Digna sane quae in prudentum virginum numerum recenseatur Ven. Famula Dei Paula Frassinetti, quippe quae virginitatis studio incensa non sibi uni prospicere Deoque placere sategit, verum etiam ad religionis et civilis societatis bona quot plura posset procuranda et provehenda, tamquam munus sibi caelitus creditum, ingenium suum ac vires omnes convertit ac impendit, uberesque fructus collegit, quin umquam, deficiente oleo, eius lampas exstingueretur. In praenobili civitate Ianuensi genita a piis honestisque parentibus, adeo in fidei rudimentis addiscendis domi profecit, ut adhuc puerula pietatem impense coleret, et a saeculi illecebris omnino alienam se custodiret. Eius domus sanctitatis domicilium iure poterat nuncupari. Quatuor inibi fuerunt germani fratres, omnesque clericalem statum amplexi sunt. Matre immatura morte sublata, vix nonum aetatis annum agens Dei Famula, tantum infortunium luxit amare, atque paullo post animum suum domesticis rebus intendit ac familiae negotia gerenda suscepit, probitatem et prudentiam exhibens in exemplum proponendas.

Quum autem, succrescente aetate, plenius perspicere valuit quae et quanta sit angelicae virtutis praestantia, illud ob oculos assidue habuisse videbatur Pauli Apostoli effatum: *Mulier innupta et virgo cogitat quae Domini sunt, ut sit sancta corpore et spiritu* (*I Corinth.*, VII, 38); ardenti enim desiderio vehementius teneri coepit, totam se mancipare Deo, et proximorum necessitatibus data opera prospicere. Virginis castissimae ipsa iam typus absolutissimus evaserat, sed haud satis firma fruebatur valetudine, ut idonea censeretur quae religiosum coenobium ingressa cuncta officia paribus viribus adimplere valeret. Interim alter ex eius fratribus germanis, Iosephus, est sacerdotio initiatus et tamquam curio ad oppidum Quintum, non longe ab urbe Ianuensi missus, quem secuta est Paula, ut ex loci salubritate corporis vires reficeret, et quae sibi profutura essent consilia sancte deliberaret. Res optime cessit; ac Serva Dei de virtute in virtutem progre-

diens, ab omni fastu et imperiosis moribus iugiter abhorrens, aequalium animos sibi facile devincire potuit. Ipsa externa facies, oris totiusque corporis habitus, alloquium et ingenium singularem modestiam spirabant, quo fiebat, ut ei libenter adhaererent et sociarentur non paucae puellae etiam ex aetate grandioribus, eamque de Deo ac de religione disserentem attente audirent et sequerentur. Id diebus festis apprime contingebat, quum, sacris in ecclesia paroeciali persolutis officiis, Dei Famula in silvanam loci partem secedens, perbelle quae essent domestica quaeque religiosa munia a singulis fideliter obeunda explanabat, saepeque eius alloquium evangelicae perfectionis assequendae desiderium in audientium puellarum animis iniicere et succendere solebat. Brevi factum est, ut huiusce palestrae plures postularent ad coenobiticam vitam convolare; sed necessariae deerant opes, nec facile videbatur huiusmodi obstaculum removere. Hoc tamen removit mens provida Ancillae Dei, quae, abruptis induciis, aediculam conduxit, in eaque sex socias collegit, egentium puellarum curas suscepturas. Haec fuere novae Congregationis incunabula, quam Sororum a S. Dorothea nomine compellavit, ut omnes perpetuo memores essent, cunctis pietatis et caritatis officiis, quae pii iam exsistentis operis S. Dorotheae propria erant, addictas et mancipatas esse debere. Exordia ardua et difficilia fuere, ac in apertum dissociationis discrimen adducta est inita familia, quae eximia prudentia Ven. Servae Dei iterum fuit coacta, ab eiusque vigilanti regimine firmitatis et prosperitatis incrementa accepit.

Aucto sociarum numero, Ancilla Dei inopiae incommoda submovere studuit, atque ampliores aedes in Ianuensi civitate posuit. Cito pia institutio florescere coepit, eiusque regionis fines est transgressa, plaudentibus omnibus, qui emolumenta exinde parta conspexerant.

Anno autem millesimo octingentesimo quadragesimo primo Romam petiit Ven. Paula, ut a se condita sodalitas, una cum concinnatis regulis, Apostolica potestate muniretur, datumque ei fuit principem illius sedem alma in Urbe constituere; ex qua primum in Brasiliam, ac paulo deinceps in Lusitaniam suarum Sororum manipulum transmisit. Non labores, non adversitates eam defatigarunt umquam, neque multae aquae valuerunt exstinguere caritatem, qua venerabilis mulier pro puerilis praesertim aetatis bono flagrabat. Inter discrimina non pavit; ac in rebus trepidis caritate et liberalitate sua infensos homines innoxios reddit; atque ita quod fidenter omnino susceperat opus, alacriter prosequuta est, feliciterque perfecit, erga sacrorum Antistites et Romanum Pontificem obsequentissima, quorum voces et actiones tamquam tutissimas agendi regulas semper maximopere venerata est.

Anno demum millesimo octingentesimo septuagesimo sexto Bononiae, quo ad Sorores invisendas se contulerat, apoplexia correpta est, unde Romae restituta fuit, quin liberum omnium membrorum suorum usum recuperasset umquam. Vitam ad sexennium produxit inter morbi molestias, et luculentissima tunc praebuit heroicae virtutis exempla, atque dum corpus ferme immobile evaserat, spiritus alacriore fiducia ad Deum ferebatur, atque cum piis monitis ad suas sodales dicere de se poterat: *Videte quia non soli mihi laboravi* (*Eccl.*, XXIV, 46). Non pluribus a beato eius obitu elapsis annis, de caelitum honoribus eidem condendis studiose est cogitatum. Inquisitionibus itaque iudicialibus in eius vitam et res gestas ad iuris normam sedulo exactis, ceterisque omnibus praescriptionibus rite absolutis, iudicium de heroicis Ven. Servae Dei virtutibus coeptum est. Quapropter in aedibus Reverendissimi Card. Alexandri Verde, causae Relatoris, die vicesima secunda mensis Februarii anno millesimo nongentesimo vicesimo septimo est habita Congregatio antepraeparatoria; quam die decima quarta Februarii vertentis anni secutus est praeparatorius coetus in Apostolico Palatio Vaticano; atque die vicesima sexta superioris mensis Iunii universa comitia coadunata sunt coram sanctissimo Domino nostro Pio Papa XI, in quibus praefatus causae Relator dubium de heroicis Ven. Ancillae Dei virtutibus discutiendum de more proposuit. Reverendissimi Cardinales et Patres Consultores suffragia sua ex ordine protulerunt, quibus perceptis Beatissimus Pontifex suam mentem satis aperte significavit, sententiam tamen decretoriam in aliud tempus proferre distulit, ut interim in re tam gravi uberius e caelo lumen precibus exposceretur.

Laetissimam vero hanc elegit diem, qua solemnia in honorem sanctae Mariae sideribus receptae aguntur; quocirca accersiri voluit Reverendissimos Cardinales Antonium Vico, Episcopum Portuen. et S. Rufinae, Sacrae Rituum Congregationi Praefectum, et Alexandrum Verde, Causae Relatorem, nec non R. P. Carolum Salotti, S. Fidei promotorem generalem, meque infrascriptum Secretarium, et, Sacro devotissime facto, nobiliorem hanc Vaticanam aulam ingressus et Pontificio solio assidens, solemni decreto edixit: *Constare de virtutibus theologalibus Fide, Spe et Caritate in Deum ac proximum; nec non de cardinalibus Prudentia, Iustitia, Fortitudine ac Temperantia earumque adnexis in gradu heroico, Ven. Servae Dei Paulae Frassinetti, in casu et ad effectum de quo agitur.* Hoc vero decretum evulgari et in actis Sacrae Rituum Congregationis referri mandavit, decimo octavo Kalendas Septembris anno millesimo nongentesimo vicesimo octavo.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Angelus Mariani, *S. R. C. Secretarius.*

DIARIUM ROMANAE CURIAE

ERRATUM CORRIGE

Pag. 281, lin. 12 ss., propter lapsam inter correctiones lineam, textus sensusque mutatus est, qui sic restitui debet:

Testis est Gregorius XVI, ad Summi Pontificatus fastigium evectus, postquam res russicas diligentissime exploraverat, quippe qui, eo ipso anno quo pontificia legatione apud Alexandrum I perfuncturus erat, Russorum Imperatorem morte praeripi planxisset; testis Pius IX ...

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Brevi Apostolici, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

Assistenti al Soglio Pontificio:

21 Aprile 1928. Monsig. Francesco J. Beckman, Vescovo di Lincoln.
23 Luglio » Monsig. Salvatore Frattocchi, Vescovo di Orvieto.
31 » » Monsig. Agostino Bludau, Vescovo di Warmia.

Protonotari Apostolici ad instar participantium:

2 Agosto 1928. Monsig. Bernardo Giuseppe Eras, della diocesi di Bois-le-Duc.
27 » » Monsig. Agostino Spannenkrebs, della diocesi di Warmia.
5 Settembre » Monsig. Vincenzo del Signore, della diocesi di Fano.

Prelati Domestici di S. S.:

28 Aprile 1928. Monsig. Pietro Bagarotti, della diocesi di Cotrone.
4 Maggio » Monsig. Michele J. White, della diocesi di Newark.
13 Giugno » Monsig. Giuseppe Gignac, dell'archidiocesi di Quebec.
13 Luglio » Monsig. Paolo Heider, dell'archidiocesi di Olmütz.
14 » » Monsig. Martino Cagigos et Balda, della diocesi di Barcellona.
26 » » Monsig. Giuseppe Roca, della diocesi di Urgel.
31 » » Monsig. Antonio Bystrzonowski, dell'archidiocesi di Cracovia.
» » » Monsig. Simone Hanuszek, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Alberto Angellotti, della diocesi di Montepulciano.
1 Agosto » Monsig. Alberto Lauscher, dell'archidiocesi di Colonia.
2 » » Monsig. Giovanni O'Neil, della diocesi di Ogdensburg.

9 Agosto 1928. Monsig. Michele Miller, dell'archidiocesi di Santiago del Cile.
» » » Monsig. Emmanuele Tommaso Mesa, della medesima archidiocesi.
11 » » Monsig. Carlo Mecchia, della diocesi di Trieste.
27 » » Monsig. Francesco Sander, della diocesi di Warmia.
» » » Monsig. Giovanni Wickert, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Giulio Marquardt, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Andrea Hinzmann, della medesima diocesi.
3 Settembre » Monsig. Pietro Arthaud, dell'archidiocesi di Lione.
4 » » Monsig. Pietro di Pietro, della Prelatura *Nullius* di Valle di Pompei.

ONORIFICENZE

Con Brevi Apostolici, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di conferire:

La Commenda dell'Ordine Piano:

11 Giugno 1928. Al sig. Cirillo F. Delâge, dell'archidiocesi di Quebec.

Il Cavalierato dell'Ordine Piano:

28 Dicembre 1927. Al sig. Mohamed Giaafar Agha, della Delegazione Apostolica di Siria.

La Gran Croce dell'Ordine di San Gregorio Magno, classe civile:

6 Agosto 1928. Al sig. Abel Iturralde (Bolivia).
10 » » Al sig. conte Stefano Roberto de Beauchamp, della diocesi di Tarbes e Lourdes.

La Commenda con placca dell'Ordine di San Gregorio Magno, classe civile:

13 Luglio 1928. Al sig. Carlo Herold, della diocesi di Münster.

La Commenda dell'Ordine di San Gregorio Magno, classe civile:

11 Giugno 1928. Al sig. Enrico Belaud, dell'archidiocesi di Quebec.
21 » » Al sig. cav. Alessandro Cardon-Duverger, dell'archidiocesi di Cambrais.
30 » » Al sig. Alessandro Savignon, del Vicariato Apostolico di Egitto.
26 Luglio » Al sig. Alberto Badini Confalonieri, dell'archid. di Torino.
16 Agosto » Al sig. Cesare Pesenti, della diocesi di Bergamo.
21 » » Al sig. Visconte Gaetano de Heurtaumont, della diocesi di Séez.

Il Cavalierato dell'Ordine di San Gregorio Magno, classe civile:

27 Ottobre 1927. Al sig. D. Jaime Costea Bernard, della diocesi di Madrid.
20 Luglio 1928. Al sig. Giovanni Chini, dell'archidiocesi di Milano.
28 » » Al sig. Luigi Loreia, della diocesi di Novara.
3 Agosto » Al sig. Giovanni Marmion, della diocesi di Down e Connor.
16 » » Al sig. Everardo Havenith, dell'archidiocesi di Malines.
» » » Al sig. Ludovico Van den Wildenbergh, della medesima archidiocesi.
» » » Al sig. Giacomo Stulemeyer, della medesima archidiocesi.

MAGGIORDOMATO DI SUA SANTITÀ

NOMINE

Con Biglietti di S. E. Rma Monsig. Maggiordomo, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

Camerieri Segreti Soprannumerari di S. S.:

8 Agosto 1928. Monsig. Giuseppe Nava, dell'archidiocesi di Milano.
24 » » Monsig. Annibale Malinverni, della diocesi di Pavia.
27 » » Monsig. Alberto Comoglio, dell'archidiocesi di Torino.

Cameriere Segreto di Spada e Cappa Soprannumerario di S. S.:

10 Luglio 1928. Il sig. marchese Enrico Sagnier e Villavecchia, della diocesi di Barcellona.

Cameriere d'onore in abito paonazzo di S. S.:

20 Settembre 1928. Monsig. Raffaele Negro, della diocesi di Otranto

---

NECROLOGIO

25 Agosto 1928. Monsig. Alessandro Poirier, Vescovo di Tarbes e Lourdes.
25 Settembre » Monsig. Benedetto Spila, Vescovo tit. di Aretusa.

MONITUM.

Omnes - qui nostrum "Acta Apostolicae Sedis„ Commentarium officiale sunt pacti, quibus mense decembri 1928 nomina excidunt et denuo subnotandi voluntas est - ut quam primum subscribant rogantur, ne iisdem ullam missio pro anno 1929 fasciculorum, volumen XXI complectentium, moram patiatur.

In renovanda vero subnotatione ut alteram ex fasciculorum schedulis externis mittant, vel numeros designent nomini ipsi praepositos socii iterum rogantur.

Sono pregati i nostri abbonati, ai quali scade l'abbonamento col prossimo mese di dicembre 1928, e che vogliono rinnovarlo, di farlo al più presto possibile, affinchè non sia loro ritardata la spedizione dei fascicoli del 1929, anno XXI, volume XXI.

Nel rinnovare il loro abbonamento sono pure pregati di volerci inviare la fascetta con la quale ricevono il fascicolo, ovvero ricopiare i numeri che precedono il nome.

Nos abonnés, dont l'abonnement finit en décembre 1928, et qui désireraient le renouveler, sont priés de le faire au plus-tôt, afin qu'il n'y ait pas de retard dans l'envoi des fascicules de 1929, XXIe année, volume XXIe.

Ils sont priés également de vouloir bien, en renouvelant leur abonnement, envoyer la bande sous laquelle ils reçoivent les fascicules, ou recopier les numéros qui précèdent leur nom.

1. Subnotatio in antecessum est solvenda curritque a die 1a Ianuarii.
2. Qui decursu anni nomen suum dederint, omnes iam vulgatos fasciculos recipient.
3. Trimestris aut semestris subnotatio non datur.
4. Annuae subnotationis pretium, quod nunquam minuetur, est:

Pro Italia	L. **20** —
Extra Italiam. . .	» **35** —
Unius fasciculi . .	» **3** —

5. Si quis velit ut sibi fasciculi modo tutiore, seu ut dicitur *commendati*, transmittantur, praeter annuae subnotationis pretium, solvet:

Pro Italia	L. **8** —
Extra Italiam. . .	» **25** —

6. Litterae ad Administrationem spectantes necnon subnotationis pretium mittantur ad ipsam Administrationem, et quidem hac inscriptione:

1. L'abonnement doit être payé d'avance et court à partir du 1er janvier.
2. Tout abonnement ordonné dans le courant de l'année donne droit à tous les fascicules déjà parus.
3. Il n'y a pas d'abonnement trimestriel ni semestriel.
4. Le prix annuel d'abonnement, lequel n'admet pas de remise, est:

Pour l'Etranger . .	L. **35** —
Un fascicule . . .	» **3** —

5. Les envois *recommandés* comportent un supplément

Pour l'Etranger de L. **25** —

6. Les lettres concernant l'Administration ainsi que le prix d'abonnement doivent être envoyés au siège même de l'Administration, avec l'adresse suivante:

All'Amministrazione degli *Acta Apostolicae Sedis*, Libreria Vaticana
VATICANO ROMA

	Roma L.	Italia L.	Estero L.
PER LA NOSTRA FEDE Breve esposizione della Dottrina Cristiana contro gli errori più comuni, cm. 17×11, pp. 80 e copertina	1,25	1,40	1,75
La nostra Fede, di Mons. Massimo Massimi. Due voll. in-12o, terza ediz. Vol. I. **Le basi del Domma Cattolico,** pp. 116. Vol. II. **La sintesi del Domma Cattolico,** pp. 174.	10 —	11,50	13 —
F. Krüger, *Indexkatalog nebst Ergänzungen zu den Sternfarbenverzeichnissen von Hagen, Krüger und Osthoff.* 1917, pp. XXVI und 131 (completa il Vol. III)	25 —	27 —	29 —
Fr. Becker, *A preparatory Catalogue for a « Durchmusterung » of Nebulae. The General Catalogue* (fa parte **B** del Vol. VI)	55 —	57 —	60 —

CRONISTORIA DELL'ANNO SANTO MCMXXV

I. **Appunti storici** - II. **Dati statistici** - III. **Atti ufficiali,** con appendice storico-bibliografica e indice, a cura della Segreteria Generale del Comitato Centrale.

Ricco volume in-8o con ritratto di Sua Santità ed autografo, con illustrazioni e artistica copertina in tricromia, di pp. XII-1260. Peso del volume ed astuccio kg. 3,450.

In Italia L. **100** — Per l'estero L. **100** — più le spese postali.

Veneunt Romae apud Administrationem Commentarii Officialis **"Acta Apostolicae Sedis„** (*Libreria Vaticana - Vaticano - Roma*).

È in vendita la nuova edizione completa del

BREVIARUM ROMANUM

(totum) ex Decreto sacrosancti Concilii Tridentini restitutum, S. Pii V Pontificis Maximi iussu editum, aliorumque Pontificum cura recognitum, *Pii Papæ X auctoritate reformatum.* - Quarta editio post typicam (1928).

Edizione su carta indiana; altezza della pagina, compreso il margine, millimetri 176, larghezza mm. 111, spessore del libro mm. 33. - Luce esatta della stampa mm. 160×100. -. Peso complessivo del Breviario, grammi 750.

Un volume in-12° di pp. LXXX-1516-[198]-74*, adorno di una ricca incisione e di numerose artistiche testate di pagina eseguite dal Rev. Fr. Massimiliano Schmalzl dei Redentoristi. - Stampa accurata, caratteri neri, impressi in rosso-nero con riquadratura rossa alle pagine. Carta sottile ed opaca.

Senza alcun aumento sul prezzo di legatura si potranno inserire i **Proprium** *delle Diocesi che verranno inviati, purchè siano dello stesso formato del Breviario.*

Editum charta indica; altum mm. 176, latum 111, crassum 33, gramm. 750 pondo. - Paginae, qua typis impressae sunt, patent mm. 160×100.

Volumen in-12°, pp. LXXX-1516-[198]-75*, ornatum sacra imagine affabre delineata scalpro, multisque paginarum initiis eleganti manu descriptis a R. P. Maximiliano Schmalzl ex Ordine SS. Redemptoris; accurate impressum typis nitidis, charactere rubro-nigro, charta subtili et opaca cum lineis rubris in quadrum ductis ad omnes paginas.

***Propria** aliarum Diœcesium si quidem eadem forma foliorum ac Breviarium nostrum edita fuerint, ad petitionem mittentium simul cum Breviario nostris curis et absque pretii augmento consuentur.*

	Roma L.	Italia L.	Estero L.
In *brochure*	75 —	77 —	82 —
(A) Legato in pelle nera, cucitura su nervi, taglio rosso, segnacoli, titolo, stemma a secco, busta. *Volumen corio nigro contectum, nervis consutum, sectione foliorum rubra, cum signis, titulo, stigmate ac theca*	95 —	97 —	102 —
(B) Idem. con taglio oro. *Idem. cum sectione foliorum aurea*	98 —	100 —	105 —
(C) Idem. in pelle di capra di prima scelta. *Idem. corio caprino primae selectionis.*	115 —	117 —	122 —

Ordo Divini Officii recitandi sacrique peragendi pro Clero Saeculari Romano. Anno Domini 1929	3,50	3,80	4,50
Ordo Divini Officii recitandi sacrique peragendi iuxta Kalendarium Universalis Ecclesiae. Anno 1929	2,50	2,80	3,50
GUIDI P.-PELLEGRINETTI E., *Inventari del Vescovato, della Cattedrale e di altre Chiese di Lucca*, fascicolo 1°, pp. IV-342 (Studi e Testi, N. 34)	40 —	42 50	47 —
FRANCHI DE' CAVALIERI P.-MERCATI I., *Codices Vaticani graeci*, tomus I. Codd. 1-329, pp. XXXIX-543	130 —	132 —	140 —

MISSAE DEFUNCTORUM

ex Missali Romano desumptae. Accedit Ritus absolutionis pro Defunctis. Editio typica Vaticana in charta manufacta impressa, typis lectu facillimis, rubro-nigris characteribus, figuris, etc. ornata. Impressum patet 27×18; pagina 31×22½ (gr. 205 pondo) . . . . . 7,50 9 — 10,50

— Linteo nigro religata, cum Cruce impressa signaculis, etc. . . . . 17 — 19,50 22 —

— Cum Cruce argentea impressa, addatur L. 1 —

Veneunt Romae apud Administrationem Commentarii Officialis **"Acta Apostolicae Sedis"** (*Libreria Vaticana - Vaticano - Roma*).